

[Knud Lind]

reelt kan have en 10-årig løbetid, som er tinglyst på ejendommen.

§ 2, punkt 2, hvor det foreslås at yde lån til amtskommuner og kommuner eller almennyttige foreninger til erhvervelse af fast ejendom, vil i nogle tilfælde kunne misbruges. Hvis f.eks. den lokale lystfiskerforening ikke ønsker, at dens medlemmer skal betale fisketegn til en privat lodsejer, kan man misbruge ministerens § 2, idet det i formålsparagraffen bl.a. også anføres, at man skal »forbedre mulighederne for befolkningens friluftsliv«, og det vil sige, at en lille eksklusiv forsamling får mulighed for at bestemme, at andre skatteborgere skal betale for deres lystfiskerbehov og lystfiskerhobby. Det finder vi helt urimeligt.

I en tid, hvor Danmarks økonomiske situation er uendelig dårlig, finder vi det også helt urimeligt, at man vil til at friste svage amtskommuner eller primærkommuner med lån til pleje og genopretning af naturområder og forbedring af mulighederne for friluftslivet. Hverken kommunernes eller statens økonomiske tilstand er af en sådan karakter, at der er råd til den slags miljømæssige ekstravagancer. Det skal ses i lyset af, at man reelt ikke er i stand til at bevise, hvor stor brugereffekten er f.eks. på skove og engarealer m.v.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 3 til § 2, stk. 2, betyder reelt, at i de tilfælde, hvor ministeren ønsker at sælge en ejendom, og hvor salgssummen på kontantbasis overstiger 2 mio. kr., kan salg først ske efter en godkendelse af Finansudvalget.

Ændringsforslaget har til hovedformål at sikre Folketingets kontrol med miljøministerens salg af fast ejendom. Som hovedregel skal der dog først ske et reelt offentligt udbud, der kan sidestilles med salg i fri handel.

Vi undrer os over, at Socialdemokratiet helt er sprunget fra dette ændringsforslag, for det var jo Socialdemokratiet, der fremsatte det i første omgang; men så fik man kolde fødder. Denne kontrolforanstaltning vil sikre, at Finansudvalget på Folketingets vegne kan holde en lille smule kontrol med Miljøministeriet og dermed med virkningerne af denne lov.

Selv om forkøbsretten er kendt i lov nr. 230, blev den yderst sjældent brugt, men med miljøministerens forslag er der sket en kraftig udvidelse, fordi der også hjemles mulighed for umiddelbart at pålægge forkøbsret på landbrugsjendomme og i sommerhusområder.

Miljøministerens forslag er en direkte udvidelse for så vidt angår forkøbsretten, og samtidig har man frafaldet kravet om en iværksat planlægning som grundlag for forkøbsret. Dette krav fandtes i lov nr. 230 § 4, stk. 3. Afgørelsen om eventuel forkøbsret er ifølge ministerens § 4 blevet fuldstændig summarisk, og der kan ikke siges noget entydigt, siger ministeren i bemærkningerne, om det planlægningsgrundlag, som måtte være nødvendigt og tilstrækkeligt for forkøbsret.

Denne summariske forkøbsret er således et regulært indgreb i den hellige, private ejendomsret helt uden den mindste form for erstatning til den stakkels landmand, sommerhusboer eller lodsejer.

Det er ud fra samme synsvinkel, man skal se Fremskridtspartiets ændringsforslag til selve ekspropriationsparagraffen, hvor Fremskridtspartiet har stillet krav om, at ekspropriation kun kan ske, når ekspropriationsgrundlaget hviler på en godkendt plan, f.eks. en lokalplan, kommuneplan, regionplan eller fredningsplan. Det er væsentligt at få præciseret helt klart i lovgivningen, at der er et direkte planlægningskrav, således at grundejeren via lov om offentlighed i forvaltningen kan sætte sig ind i, hvad der er årsagen til, at det offentlige vil fratage ham eller hende jorden.

Dette skal i øvrigt sammenholdes med, at ministeren forventer, at ekspropriationsadgangen nødvendigvis vil blive benyttet i større omfang i fremtiden, som ministeren skriver.

I ændringsforslag nr. 8 har vi ønsket direkte at få indsat en paragraf, som sikrer, at en grundejer, som har afholdt de nødvendige udgifter til sagkyndig bistand, herunder til advokat og revisor m.v., kan få en passende godtgørelse herfor.

Fremskridtspartiets ændringsforslag svarer helt nøje til bestemmelsen i § 61 i lov om offentlige veje, hvor man også har tilkendegivet dette rent lovmæssigt. Jeg har personlig været medlem af ekspropriationskommissioner af forskellig art til ekspropriation af motorveje og naturgasledninger m.v., og det har hver gang slået mig, at de brugere, som slet ingen bistand havde i form af advokat, revisor m.v., var meget dårligt stillet. Efter mit bedste skøn blev disse mennesker rent faktisk ringere stillet og fik ikke det, man forventer ifølge grundlovens ord om fuld erstatning.